

สารศิษย์เก่า แพทย ม.อ.

The Alumni Association
of PSU MEDICINE

สื่อกลางระหว่าง
ศิษย์เก่า คณะ ศิษย์ปัจจุบัน

ปีที่ 6 ฉบับที่ 12 กรกฎาคม - กันยายน 2546

อาจารย์ ผ่านปกครอง คณะแพทยฯ ม.อ.

ป่าเทพ

แม่เล็ก

ป่ากัน

สารบัญ

จากใจคนบด	3
จากนายกสมาคมฯ	3
ความเคลื่อนไหวจากสมาคมฯ	4
สัมภาษณ์พิเศษ	5
พูดคุยรอบภาพ	10
ใครทำอะไรที่ไหน	12
โน้มน้าคดีทปอ	13
มาเยี่ยมมาเยือน	14
BSS ยากาสา งาน Home Coming Night	16
ข่าวฝาก	18
รายนามผู้บริจาค	19

กองบรรณาธิการ ที่ปรึกษา น.พ.วิระพล จันทร์ดียิ่ง
 น.พ.พิเชฐ อุตมวัฒน์ บรรณาธิการ น.พ.ชนพันธ์ ชูบุญ
 กองบรรณาธิการ น.พ.คมกริช ฐานิสโร น.พ.อนุพงศ์
 นิตติเรืองจรัส พ.ญ.ศิวามนต์ อุบลชลเขตต์ น.พ.กิตติพงษ์
 เรียบร้อย พ.ญ.ปติพร วชิรานุกร พ.ญ.มลิลลย์ ออหุวงศ์
 ช่างภาพ ธาญ วาริวัฒน์ ฝ่ายศิลป์ ญาณิ บุญมี
 รูปเล่ม ศุจิวัฒน์ เรืองเริงกุลฤทธิ์ พิมพ์ อมร อุไรรัตน์
 สุวิทย์ พันธุ์ทอง ประสานงาน ศุจิวัฒน์ เรืองเริงกุลฤทธิ์

คณะกรรมการสมาคมศิษย์เก่า
 ที่ปรึกษาสมาคมฯ น.พ.วิระพล จันทร์ดียิ่ง
 น.พ.พิเชฐ อุตมวัฒน์ น.พ.กอบประชูนันต์ ตย์คณานนท์
 นายกสมาคมฯ น.พ.กวีทา ธรรมคำบุรี
 กรรมการสมาคมฯ น.พ.ชัช จันตีสารศาสน์
 น.พ.สมชาย ทั้งไพศาล น.พ.เกียรติศักดิ์ ราชบริรักษ์
 พ.ญ.กอบกุล ตั้งสินมั่นคง น.พ.คมกริช ฐานิสโร
 น.พ.ชนะวัฒน์ บุญเรือง น.พ.พิสุทธิ ศิริไพฑูรย์
 น.พ.วิวัฒนา ถนอมเกียรติ น.พ.ชนพันธ์ ชูบุญ
 พ.ญ.ปติพร วชิรานุกร น.พ.ปราโมทย์ ทานอุทิศ
 น.พ.รักษาย บูหงาชาติ

บรรณาธิการเขียน

ความทรงจำคือสิ่งที่ทุกคนมีติดตัวมาตั้งแต่เกิด ดูเหมือนว่าความทรงจำน่าจะแบ่งได้เป็น 2 อย่าง คือความทรงจำเกี่ยวกับความจำในเรื่องการเรียน การงาน แบบที่เรียกว่า คนที่เรียนเก่ง โอเคสูง น่าจะจำได้ดี ส่วนความทรงจำอย่างหลังคือ ส่วนที่ติดตัวเรามา จดจำมาตั้งแต่เด็กๆ จำกรืออย่าง อายากจำก็จำ แม้ว่าบางครั้ง สิ่งที่ยากจำนั้น เราจำมันได้ยากเหลือเกิน บางสิ่งที่ไม่อยากจำ มันก็ดันติดสมองไปจนตาย สลัดไม่ออก แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าความทรงจำ มักจะเป็นสิ่งที่สวยงามเสมอเมื่ออายุเรามากขึ้น แม้ว่ามันจะเป็นสิ่งที่ไม่ดีในสมัยก่อน แต่เมื่อเวลาผ่านไปอายุสามารถเปลี่ยนมุมมองของมันได้เองโดยอัตโนมัติ คนเคยอกหักคงเข้าใจ ตอนนั้นเสียใจ แทบเป็นแทบตาย ฟังเพลงรักที่ไร น้ำตาไหลอาบแก้มทั้ง 2 ข้าง มาถึงตอนนี้เมื่อมองย้อนกลับไป กลับเป็นเรื่องสนุก เป็นเพียงประสบการณ์หนึ่งที่น่าจดจำเสียด้วยซ้ำ นึกย้อนไปที่ไร มีความสุขทุกที ความทรงจำสมัยเรียน หนังสือ ก็มักจะเป็นเรื่องที่คุณกันไม่รู้เมื่อ เจอกับเพื่อนเก่าที่ไร เรื่องราวต่างๆ ก็หลังไหลเข้ามาพูดคุยกันจนตึก จนตื่น เหมือนที่รุ่น 4 ที่ต้องไปหาที่คุยกันต่อหลังจากเลิกงาน Home coming night เมื่อปีที่แล้ว ทราบมาว่าคุยกันจนเกือบเช้าที่หาดสมิหลา นี่ก็เป็นเพียงตัวอย่างหนึ่ง วันก่อนไปนั่งประชุมกรรมการสมาคมศิษย์เก่า มีคนบอกว่าหน้าปกของหนังสือฉบับที่แล้ว ดูแล้วเกิดความรู้สึกดีละเคล้าอารมณ์เศร้าใจอย่างไวบอกไม่ถูก นี่ เป็นเสียงตอบรับที่ทำให้ผมเองยังตอบคำถามตัวเองไม่ได้มาจนถึงวันนี้ว่า จะดีใจหรือเสียใจดี.....

จากใจคนบติ

ณ วันนี้ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ผลิตบัณฑิตมาแล้ว 25 รุ่น และได้กระจายรับใช้สังคมในทุกจังหวัดของประเทศ นับเป็นความภาคภูมิใจร่วมกันของพวกเราที่คณะฯ มีการพัฒนาและเติบโตเจริญก้าวหน้ามาจนทุกวันนี้

สังคมการบริการสาธารณสุขของประเทศกำลังอยู่ในช่วงของการปรับเปลี่ยนครั้งใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นนโยบาย 30 บาทรักษาทุกโรค การเรียกร้องสิทธิผู้ป่วย พระราชบัญญัติประกันสุขภาพ ฯลฯ ฉะนั้นการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพทางอารมณ์ มีคุณภาพทางศีลธรรม/จริยธรรม และมีคุณภาพทางการรับผิดชอบต่อหน้าที่/อาชีพแพทย์ จะช่วยให้เราทำงานอย่างมีความสุขและภาคภูมิใจ

ผมขออวยพรให้ทุกท่านมีความสุข มีสุขภาพแข็งแรง เป็นคนดี เป็นที่พึ่งบรรเทาทุกข์ของผู้ป่วย และเป็นแพทย์ที่ภูมิใจของคณะฯ ขอให้ระลึกเสมอว่า "ศิษย์เก่า" คือส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของคณะแพทยศาสตร์สงขลานครินทร์ เรายังคงผูกพันโยงใยกันตลอดไป"

รองศาสตราจารย์นายแพทย์กิตติ ล้อมอกิชาติ
คณบดีคณะแพทยศาสตร์

จากนายกสมาคมฯ

ก่อนอื่นผมรู้สึกเป็นเกียรติมากที่สมาชิกสมาคมศิษย์เก่า ให้ความไว้วางใจเลือกผมทำหน้าที่เป็นนายกสมาคมฯ ผมตั้งใจว่าจะทำหน้าที่อย่างเต็มที่และจะรับแต่งตั้งกรรมการชุดใหม่ขึ้นมาโดยเร็ว โดยจะชักชวนทั้งรุ่นที่รุ่นน้อง และรุ่นน้องมากๆ เข้ามาทำงาน เพื่อให้เกิดความหลากหลายในความคิดและหวังว่ารุ่นน้องๆ น่าจะมีไฟ มีเวลา และมีความคิดสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ ได้มาก สำหรับแนวทางการทำงานของสมาคมฯ ในช่วง 2 ปีข้างหน้า คิดว่างานประจำของสมาคมฯ น่าจะได้รับการสานต่อ ซึ่งได้แก่สารศิษย์เก่าฯ ที่นำเสนอกันอยู่เป็นประจำ งานคืนสู่เหย้าของคณะแพทยศาสตร์ และรายการ

ศิษย์เก่าพบศิษย์ปัจจุบันในงานประชุมวิชาการประจำปีของคณะฯ ซึ่งจัดเป็นประจำทุกปี สำหรับโครงการใหม่นั้น คงจะเป็นงานที่สร้างความสัมพันธ์ในหมู่ศิษย์เก่าให้ขยายวงกว้างขึ้น และน่าจะมีส่วนสร้างสิ่งดีๆ ให้สังคมบ้าง ผมคาดหวังว่างานคงจะออกมามากๆ ไตรมาส ซึ่งผมจะรายงานผ่านสารศิษย์เก่าเป็นระยะ และหวังว่าศิษย์เก่าและครอบครัว เพื่อนพ้องของศิษย์เก่าคงให้ความร่วมมือในกิจกรรมต่างๆ เป็นอย่างดีเช่นในอดีตที่ผ่านมา

เนื่องจากสมาคมฯ ของเราเพิ่งตั้งมาไม่นาน บุคลากรก็มีน้อย มีทุนทรัพย์ไม่มาก ดังนั้นเราคงต้องทำใจว่างานของเรางานของสมาคมฯ คงจะค่อยๆ เติบโตเหมือนต้นไม้ ผมคาดหวังว่าสมาคมฯ ของเราจะเจริญเติบโตอย่างช้าๆ แต่มั่นคงและสร้างงาม ผมคาดหวังว่าเราจะไม่ทำให้สงขลานครินทร์ผิดหวัง เราจะเดินหน้าต่อไป

รองศาสตราจารย์นายแพทย์กรีกา ธรรมคำภีร์
นายกสมาคมศิษย์เก่าคณะแพทยศาสตร์

▶ รองศาสตราจารย์นายแพทย์วีระพล จันทร์ดียัง
นายกสมาคมศิษย์เก่าคณะแพทยศาสตร์คนแรก ในยุคการก่อตั้ง
และจากการเลือกตั้งครั้งที่ 1 ได้หมดวาระลงไปเมื่อเดือนกันยายน
พร้อมกับกรรมการบริหารสมาคมฯ ท่านอื่นๆ รวมทั้งเลขาธิการ
สมาคมฯ ด้วย ในส่วนตัวที่ได้มีโอกาสร่วมงาน อยากบอกสมาชิก
ทุกท่านว่าที่ตนเป็นทั้งพี่และเจ้านายที่น่ารักมากครับ เป็นที่ยอมรับ
กันในหมู่พี่น้องกรรมการสมาคมฯ ว่านายท่อนี้ตาดีและใจถึง
เหมาะแล้วที่สมาคมศิษย์เก่าแพทย์ศิริราชได้ มอบรางวัลศิษย์เก่า
ศิริราชดีเด่นให้เมื่อปีที่แล้ว

▶ ขอแสดงความยินดีกับรองศาสตราจารย์นายแพทย์
กรีฑา ชรรณคำภีร์ (ศิษย์เก่ารุ่น 5) นายกสมาคมคนใหม่ เป็น
อาจารย์อายุรกรรมโรคปอด และยังดำรงตำแหน่งผู้ช่วยคณบดี
ฝ่ายบริหารอีกด้วย ได้รับเลือกตั้งจากสมาชิกทั้งทางไปรษณีย์
และจากในงานเลี้ยงสังสรรค์ มากเป็นอันดับ 1 จึงได้รับการคัดเลือก
เป็นนายกสมาคมศิษย์เก่าคณะแพทยศาสตร์จากการเลือกตั้ง
เป็นคนที่ 2 โดยมีวาระการทำงาน 2 ปี ตั้งแต่ ต.ค. 2546 -
ก.ย. 2548 ขณะนี้กำลังชะงักเข้มนักสหภาพและแต่งตั้งกรรมการ
ชุดใหม่ เราจะได้เห็นการเปลี่ยนแปลงและความเคลื่อนไหวของ
สมาคมฯ ในลักษณะที่พัฒนายิ่งขึ้นต่อไป

▶ สุดท้ายต้องขอขอบคุณพี่น้องศิษย์เก่าทุกท่าน ที่ได้มอบความไว้วางใจให้พวกเราได้ทำงานรับใช้สถาบันอันเป็นที่รัก
ในคณะกรรมการบริหารสมาคมศิษย์เก่าฯ กระผมในนามอดีตเลขาธิการสมาคมฯ ต้องกราบลาและเปิดโอกาสให้พี่น้องแพทย์ ม.อ.
ท่านอื่นๆ ได้เข้ามาทำงานให้สมาคมศิษย์เก่าของเราดียิ่งขึ้นต่อไป

▶ น.พ.วีระพงษ์ ชัยศักดิ์ (ทนาย) ศิษย์เก่าแพทย์ ม.อ.
รุ่นที่ 1 ได้รับการเสนอชื่อจากสมาคมศิษย์เก่าคณะแพทย
ศาสตร์ต่อมหาวิทยาลัย ให้เป็นศิษย์เก่าดีเด่นของมหาวิทยาลัย
ได้รับรางวัล "คนดีศรีตรัง" ในงานวันศรีตรังคืนถิ่น เมื่อวันที่
เสาร์ที่ 16 สิงหาคม 2546 ไปเรียบร้อยแล้ว ต้องขอแสดงความ
ยินดีและชื่นชมเป็นอย่างยิ่ง ขณะนี้ น.พ.วีระพงษ์ ดำรง
ตำแหน่งหัวหน้ากองการแพทย์ทางเลือก กรมพัฒนาการแพทย์
แผนไทยและการแพทย์ทางเลือก กระทรวงสาธารณสุข

รองศาสตราจารย์นายแพทย์คมกริช ฐานิสโร
อดีตเลขาธิการสมาคมศิษย์เก่าคณะแพทยศาสตร์

สัมภาษณ์พิเศษ : อาจารย์ฝ่ายปกครอง

โดย น.พ.ชนพันธ์ ชูบุญ/พ.ญ.ปติพร วัฒนบุตร

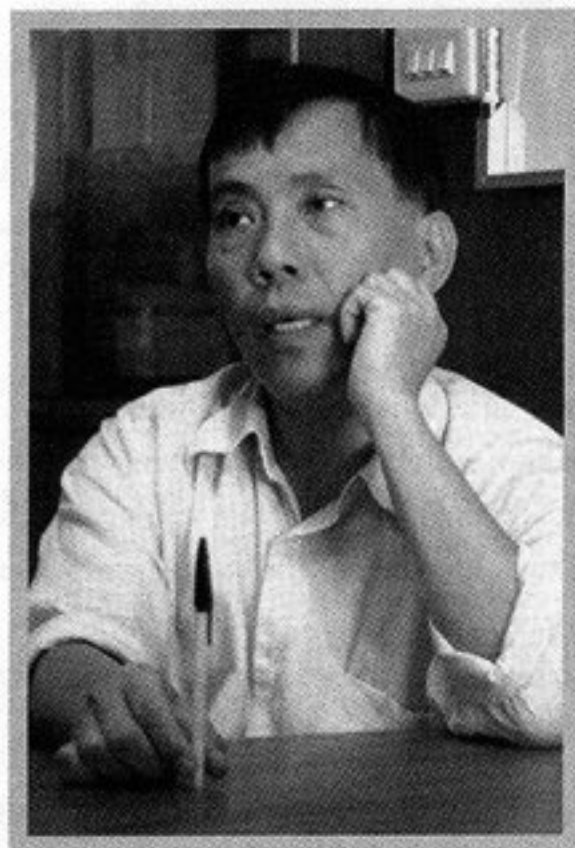
ตั้งแต่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา เราจะมีอาจารย์ผู้คุมกฎที่น่าเกรงขาม คอยควบคุมดูแลไม่ให้นักเรียนออกนอกกลุ่มนอกทาง ส่วนใหญ่จะเป็นอาจารย์ผู้ชายไว้หนวด ยิ้มไม่ค่อยเป็น บางท่านจะเสริมบุคลิกโดยถือไม้เรียวอยู่เสมอ กล่าวกันว่าเอาไว้ปราบไอ้พวก หัวใจกลุ่มต่างๆ ที่คอยแต่จะแหกกฎทุกรูปแบบ ผ่านรั้วโรงเรียนออกมาได้ ใครจะไปคิดว่าในมหาวิทยาลัย ก็มีอาจารย์ฝ่ายปกครองไว้ดูแลพวกนักศึกษาเหมือนกัน ต่างกันแค่ชื่อที่จะเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็วว่า " ฝ่ายกิจการนักศึกษา " และในสงขลานครินทร์นี่เอง ที่หน่วยกิจการนักศึกษาของคณะใดก็ไม่เด่นเท่าของเรา สารศิษย์เก่าๆ ฉบับนี้จึงได้ขอพบกับอาจารย์ 3 ท่าน ที่พวกเราจดจำได้ดีลองติดตามอ่านดูนะว่า ป้าเทพ แม่เล็ก และป้ากัน จะพูดอะไรกับเรา

สารา : อาจารย์เป็นรองคณบดีฝ่ายกิจการนักศึกษาประมาณเบาะอะไรคะ

น.พ.สุเทพ : ขณะนั้นยังไม่มีตำแหน่งรองคณบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา ผมเป็นผู้ช่วยคณบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา ที่ทำเพราะว่าตอนนั้นภาระงานยังไม่มาก และก็อายุยังน้อย ถ้าจำไม่ผิดตอนที่ผมมาสอนที่นี่มีแรก นศพ.รุ่น 9 กำลังเรียนอยู่ชั้นปี 4 เห็นจะได้ นศพ. รุ่น 9, 10, 11, 12 รุ่นหมอสุนัข, วรวงศ์ รุ่นพวกนี้ยังเรียบร้อยไม่ค่อยเฮี้ยวมากนัก รุ่นหลังๆ เฮี้ยวกว่ามากแต่ก็ไม่มีอะไรหอก ตามประสาเด็กผู้ชายนั่นแหละ เช่น ชอบเล่นฟุตบอลตามหอเฮี้ยว ก็คือหอบินหลา 2 ในปัจจุบัน นักศึกษาชายจะชอบมาเล่นฟุตบอลแล้วเตะโดนกระเจกแตก มีอาจารย์หอประสานใจมาฟ้องบ่อยๆ ผมว่านี่เป็นปัญหาที่เราไม่มีสถานที่มากกว่า เราก็มีนโยบายจัดสถานที่ให้พวกเขาได้ออกกำลังกายบ้าง สมัยก่อน นศพ. ผู้ชายจะมีจำนวนมากกว่าผู้หญิง เมื่อเวลาไฟฟ้าในหอพักดับ ใน ม.อ. ไฟฟ้าจะดับบ่อย ก็จะมีการตะโกนไล่แจกอวัยวะ (เพศของ นศพ.ผู้ชาย) ซึ่งหอพักฝ่ายตรงข้ามจะเป็นหอพักนักศึกษาพยาบาล เป็นเรื่องเป็นราวใหญ่โตเข้าที่ประชุมคณะฯ ผมเข้าใจว่ามันเป็นเรื่องเล่นสนุกๆ ของนักศึกษาชาย แต่มันน่าเกลียด ตอนที่ผมเป็นนักศึกษาอยู่ที่ศิริราชก็มีนะ เวลาไฟฟ้าดับก็ตะโกนกัน แต่ไม่มีการแจกอวัยวะ เพศนะ สุดท้ายก็เรียกเด็กเฮี้ยวพวกนี้มากุญ ก็มีอยู่กลุ่มเดียว

สารา : อาจารย์คิดว่า นศพ. สมัยก่อนนับในปัจจุบัน มีการดำเนินชีวิตและกิจกรรมแตกต่างกันไหมคะ

น.พ.สุเทพ : ผมคงตอบไม่ได้มั้ง เพราะ นศพ. สมัยก่อนผมรู้จักดี แต่ปัจจุบันผมไม่รู้ ในอดีตจะทำหน้าที่เกี่ยวกับ นศพ.เยอะ แต่ปัจจุบันจะทำงานด้านการศึกษาวิจัยมากกว่า ผมมาอยู่ที่นี่ตั้งแต่ปี 2527 ทำงานด้านวิชาการของภาควิชาอายุรศาสตร์ ทำเกี่ยวกับ PBL และทำกิจการนักศึกษา ไปเยี่ยม extern ปีละ 2 ครั้ง ตอนนั้นยังโสด ปีแรกๆ ที่มาอยู่จะทุ่มเทให้กับงานวิชาการและกิจการรรมมาก และจะคุ้นเคยกับ นศพ. รุ่น 9-14 ต่อมาปี 2532 ผมไปศึกษาต่อต่างประเทศ และกลับมาประมาณปี 2534 ก็สนใจด้านการศึกษาวิจัยอย่างเดียว จึงเปรียบเทียบกับ นศพ. อดีตกับปัจจุบันคงไม่ได้ แต่ทราบว่ามีปัญหาหลักๆ ของ นศพ. มีไม่กี่อย่าง เช่น การเรียนและด้านจิตเวช ปัญหาผู้ชายไม่ใหญ่เท่า

ศาสตราจารย์นายแพทย์สุเทพ จาตุรัตน์ศิริภา

ตอนนั้นะ ปัจจุบันหอชาย-หญิงรวมกันใช้ไหม เมื่อก่อนผมจะสั่งให้แยกกันเลยนะ ถ้ามีปัญหาเรื่องสถานที่จริงๆ ก็แยกปีกซ้ายขวากันไปเลย ผมไม่แน่ใจว่าเด็กสมัยนี้เขามีปัญหาเรื่องยาเสพติดผู้ชาย การพนันกันหรือเปล่า แต่เด็กสมัยก่อนชีวิตจะค่อนข้างราบเรียบ ไม่ค่อยมีเทคโนโลยีอะไรมากนัก อาจารย์ก็จะสนิทกับนักศึกษา ผมคิดว่านักศึกษาสมัยก่อนกับปัจจุบันรูปร่างปัญหาและแนวทางแก้ไขก็คงเหมือนๆ เดิม

สารา : รุ่นพี่ที่อาจารย์ดูแลบอกว่าจำอาจารย์ได้แม่นมาก อาจารย์เคยขี่มอเตอร์ไซด์ไปจับนักศึกษาเล่นไฟที่หอพัก

น.พ.สุเทพ : ผมมองว่าเป็นเรื่องธรรมดาๆ บ้างก็มีปัญหาเรื่องใช้เครื่องไฟฟ้า เอามาใช้ทุกอย่างทั้งตู้เย็น พัดลม แอร์ ทีวี เล่นไฟกันบ้าง พูดคำหยาบบ้าง ก็ต้องดูแล มันก็เป็นปัญหาเล็กๆ

สารา : แล้วเรื่องอาจารย์เดินถือไม้รีียวตรวจตางหอ

น.พ.สุเทพ : ไม่จริงหรอก แต่ผมจะตรวจหอพักบ่อย ตอนนั้นผม
ยังไม่มีครอบครัวด้วย ผมจะปั่นจักรยานไปตรวจหอ เมื่อก่อนผม
ไม่มีรถนะ ไปไหนก็เดินไป บางทีเจอนักศึกษาเค้าก็ให้ผมซ้อนท้าย
ไปถนนข้าวช้าง ไปไหนไปนี่บ้าง ผมได้รถจักรยานมาจาก นศพ.
เจียมจิตร เขาได้มาจาก การจับฉลากของวิทยาลัยอีกทีหนึ่ง แล้ว
เขาก็ยกให้ผม ไม่ใช่ผมไม่มีเงินนะ แต่ผมไม่ได้ซื้อ

สารา : วิถีกรรมที่อาจารย์ภูมิใจที่สุด ตอนทำงานกิจการนักศึกษา
หรือ นศพ. ที่อาจารย์จำได้ดีจนถึงปัจจุบัน

น.พ.สุเทพ : มีเยอะมากนะ เช่น ฟักดีที่ยัง แ่งยัง เป็นเด็กกิจกรรม
เหมือนเข็น หรือไกร คาบธรรม เมื่อก่อนเขาไม่ได้ซื้อนี่นะ เขา
นิคทน้อย ชอบเที่ยวกลางคืน เป็นนักท่องราตรี ผมเรียกว่าจิ้งจก
แต่เดี๋ยวนี้เขาทำงานเพื่อชุมชนได้เป็นอย่างดี อ.ดิศกร ก็ชอบทำ
กิจกรรม คนที่สนิทมากๆ จะเป็นพวกชอบทำกิจกรรม เหมือน
ก้องเกียรติเนี่ย (รุ่น 13) ผมมองว่าเค้าเป็นคนหัวก้าวหน้านะ เก่ง
ด้านการบริหารจัดการ เวลาเขากิจกรรม ผมจะไม่ยุ่งเลย ดูเฉยๆ
ปล่อยให้เค้าทำไป แต่ต้องอยู่ในกรอบ เขาก็จะบอกเองว่าจะทำ
อะไร งานมาเพื่อประโยชน์บ้าง งานรับน้องบ้าง ผมก็จะอนุมัติเงิน
ให้ แต่จะไม่เข้าไปก้าวก่าย ผมไม่สนใจว่างานจะออกมาดีหรือไม่
เป้าหมายคือกิจกรรมที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ แต่งแต่ตัวเขาให้
ดีขึ้นมากกว่า แต่ถ้าเขาต้องการคำแนะนำ ก็จะมี comment ให้
เขาจะเรียนรู้ด้วยตัวเอง ถ้าพูดถึงกิจกรรม ก็จะมีถึงก้องเกียรติ
เพราะเขาเป็นคนทำกิจกรรมเยอะ เป็นคน active จริงๆ

สารา : อาจารย์คิดว่า นศพ. ที่เป็นนักกิจกรรม กับ นศพ. ที่ไม่
ทำกิจกรรมเลย อย่างไหนดีกว่า

น.พ.สุเทพ : ตอบไม่ได้นะ บางคนตอนเรียนทำกิจกรรมมาก
พอทำงานก็ท้อหมด บางคนไม่เคยทำกิจกรรมเลยก็สามารถ
ทำงานได้ดี นศพ. บางคนที่ทำกิจกรรมแต่ไม่รู้จักเรียนรู้ ทำไป
เป็นแหม่หั้น เพื่อแม่เหมา ฆ่าเวลา หนีจากการเรียน ก็จะไม่ได้รับ
ประโยชน์อะไรเลย ฉะนั้นตอบไม่ได้นะ เพราะว่ามันไม่เสมอไป
คนที่ไม่ใช่ นักกิจกรรมจำ แต่สามารถทำงานได้ดีมีจิตใจดี มี
ปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นได้ดี สามารถเข้าใจผู้อื่น ผมว่ามันสำคัญ
มากกว่าทำกิจกรรมอีกนะ นักกิจกรรมที่ดีต้องมีเป้าหมายและ
รู้จักเรียนรู้จากงานนั้นๆ คุณต้องคิดให้ได้ ถ้าคิดได้ประโยชน์จะ
ตกอยู่ที่ตัวคุณเอง ถ้าคิดไม่ได้การเรียนอาจจะตกต่ำ แม้ต้อง
ทำกิจกรรม แต่การเรียนก็เป็น Main หลัก การทำกิจกรรมไม่
ใช่หนทางเดียวที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ แต่อยู่ที่การรู้จักเรียนรู้
และอยู่ร่วมกับผู้อื่น สาระของการทำกิจกรรมไม่ได้อยู่ที่คุณทำ
กิจกรรมอะไร ตำแหน่งอะไร แต่อยู่ที่คุณได้อะไรจากการทำ
กิจกรรมนั้นๆ

แพทย์หญิงพรทิพา สิงทโกวิท

สาธา : อาจารย์เริ่มทำงานในหน่วยกิจการนักศึกษา ปีไหน

พ.ญ.พรทิพา : ประมาณปี 2531 เห็นจะได้ ที่ที่เริ่มมาทำกิจการนักศึกษา ตอนนั้น อ.วิจารณ์ เป็นคณบดี ที่ทำเพราะว่าตัวเองชอบทำกิจกรรมมาตั้งแต่สมัยเป็นนักเรียนแล้ว เป็นงานที่ชอบ และมีคิดว่าถ้าเราทำในสิ่งที่เราชอบ เราก็จะรู้สึก happy แม้งานนั้นจะหนักและเหนื่อย แต่เราก็ไม่มีความรู้สึกว่าเป็นภาระอะไรเลย ตอนนั้นเป็นผู้ช่วยคณบดี เป็นกัน 2 คนกับ อ.จิรภัทร neuro med ทำงานด้านนี้อยู่ 2 ปี พอเปลี่ยนคณบดีเป็น อ.ชาดา ก็เลื่อนตำแหน่งเป็นรองคณบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา มี อ.สรระเสริญ เป็นผู้ช่วยคณบดี ที่ทำงานด้านกิจการศึกษานอกจากราชการในเดือนตุลาคม 2534 ก็ราวๆ นศพ.รุ่น 19

สาธา : อาจารย์ลองพูดถึงนักศึกษาในสมัยนั้น ว่าเป็นอย่างไร

พ.ญ.พรทิพา : พี่ไม่ทราบนะว่า นศพ. ปัจจุบันมันเป็นอย่างไรบ้าง พี่เป็นคนกรุงเทพฯ สมัยก่อนมาถึง ม.อ. ใหม่ๆ ใฝ่ยมมาก คณะเล็กๆ เด็กน้อยๆ ก็เลยใกล้ชิดกับเด็กนะ ตอนแรกที่มาทำงาน จะมี staff มาพร้อมกัน 40 คน ทำงานสนุกมาก ตอนเย็นตอนค่ำก็มารวกันจนตึกจนตื่น ไม่ทราบว่านักศึกษาจะสนุกด้วยหรือเปล่านั้น นักศึกษาสมัยก่อนเขาจะพยายามสนใจเรียนมากค่อนข้างจะกลัวการทำกิจกรรม กลัวการสอบ ไม่ทราบว่าเพราะ ม.อ. เรียนยากหรือเปล่านั้น เราต้องพยายามดึง นศพ. ให้หันมาทำกิจกรรมบ้าง มีการจัดตั้งชมรมขึ้น ทำอยู่ระยะหนึ่ง ก็ประสบผลสำเร็จบ้างบางชมรมเท่านั้น แต่ก็มีความรู้สึกว่าเด็กยังกลัวการทำกิจกรรม เราต้องพยายามดึงให้เด็กมีการทำกิจกรรมมากขึ้น ตัวพี่เองจะสัมผัสและก็สนิทกับนักศึกษาชั้นคลินิกมากกว่า เช่นหมอมอรุด หมอจี๊ด (วารภรณ์) เป็นรุ่นแรกๆ ที่สนิทกัน แล้วก็หมอสุนทร ซึ่งเป็นนายกสโมสรในช่วงที่พี่เข้ามาทำงานกิจการนักศึกษา สมัยนั้นกิจกรรมที่ทำในช่วงปิดเทอมจะค่อนข้างลำบากมาก อาจจะเป็นเพราะว่า นศพ. เป็นเด็กต่างจังหวัดเยอะ เช่น ตอนแข่งขันกีฬา 8 เข็ม เมื่อก่อนนักศึกษาก็จะบ่นกันแล้ว "จะกลับบ้าน" มี นศพ. มาร่วมกิจกรรมกันน้อยมาก

สาธา : เหตุการณ์ที่อาจารย์ประทับใจที่สุด ในการทำงานด้านกิจการนักศึกษา

พ.ญ.พรทิพา : เป็นเหตุการณ์ที่สนุกมากกว่านะ คือตอนทำงานกิจการนักศึกษาให้กับคณะฯ อาจารย์ก็ทำให้กับมหาวิทยาลัยด้วย ปีนั้นมีการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย จัดแข่งขันชมรมวชิร คณะวชิรฯ แข่งกับคณะทรัพย์ฯ มีการเชิญรองคณบดีทุกคณะฯ มากนั่งชมอยู่ด้วย เพราะเกรงว่าจะมีการชกต่อยขึ้นมาจริงๆ มีการด่ากันแล้วนะ แต่ทางคณะกรรมการจัดงานบอกว่าเป็นเกมกีฬาเท่านั้น ก็เกิดเรื่องจนได้ กองเชียร์วิ่งไล่ตีกัน อาจารย์ก็ไปช่วยกันห้ามทัพ ก็ยังตีที่นักศึกษาเขายังมีความเกรงใจอยู่บ้าง สุดท้ายก็ไม่ได้ตีกันหรอก นักกีฬาเองก็มาจับมือตีกัน ในเมื่อนักกีฬา ok แล้วกองเชียร์จะมาตีกันทำไม

สาธา : อาจารย์ดูไหม

พ.ญ.พรทิพา : ถ้าเป็นเรื่องกิจการนักศึกษาไม่ดูหรอก มีนักศึกษาหลายคนสนิทกันมากขนาดเลิกกับแฟนแล้วร้องไห้มาหาเรา เพราะไม่รู้จะไปหาใคร พี่ก็รู้สึกว่ามีประโยชน์สำหรับเขา เขาไว้ใจเรานะ สำหรับการทำให้กิจกรรมคิดว่าไม่ดู แต่เรื่องวิชาการ การดูแลคนไข้ไม่แน่นะ ก็พี่เป็นคนแบบนี้ เสียงดังๆ แข็งๆ จำได้มีอยู่ครั้งหนึ่งถามจน extem ร้องไห้ แค่อามนะ ถ้าอาจจะตกใจ เราก็ไม่ได้คิดอะไรมาก เราพูดตามสไตล์เรา

สารา : คำว่าแม่เล็กมาจากไหน

พ.ญ.พรทิพา : ไม่แน่ใจว่าเป็นแม่อะไรกันแน่ แม่เลี้ยงหรือแม่บุญธรรมนี้แหละ

สารา : นักศึกษาที่อยู่ในใจ

พ.ญ.พรทิพา : มีเยอะนะ แต่ที่ประทับใจและทำงานร่วมกันเยอะคือ ก้องเกียรติ เกษเพชร ตอนนั้นเขาเป็นนายกสโมสรนักศึกษาสนิทกันมาก มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน จำเขาได้ค่อนข้างแม่น ต่อมาก็สมฤทธิ์ คนนี้ก็สนิทกันมากเหมือนกัน คนนี้แหละที่เรียกพี่ว่าแม่บุญธรรม ส่วนมากจะสนิทกับเด็กที่ทำกิจกรรม กับคนที่สัมภาษณ์เอง (ชนพันธ์) ก็สนิทนะ

สารา : ถ้าพูดถึง ม.อ. อาจารย์จะคิดถึงอะไรมากที่สุด

พ.ญ.พรทิพา : คิดถึงนักศึกษานะ ในปัจจุบันถ้าย้อนกลับมาคิดถึงช่วงเวลาที่ happy ที่สุดก็คือ ช่วงที่เป็นอาจารย์ 5 ปีที่อยู่ ม.อ. พี่รู้สึกผูกพันมาก เพราะพี่ไม่ได้ยุ่งเลยๆ ยังจำได้ว่ามีนักศึกษาที่พี่สอนรุ่นแรกๆ เขาพูดว่า จะทำอะไรให้เด็ก ม.อ. รักสถาบัน ก็ถามเขาว่าทำไมละ เขาบอกว่ารู้สึกเหมือนกับว่าเด็ก ม.อ. ไม่ค่อยรักกัน ไม่รักสถาบัน ไม่ค่อยจะผูกพันกัน พี่ก็ตอบว่ารอพวกเรานี้แหละ กลับมาเป็นอาจารย์ที่นี่ให้เยอะๆ ม.อ. จะเป็นสถาบันที่มีความเหนียวแน่นขึ้นมาได้ และปัจจุบันนี้พี่ก็ยังคิดถึง ม.อ. อยู่เสมอ และไม่เคยเสียดายเลยที่ได้ทำงานที่ ม.อ.

แพทย์หญิงกัญยิกา ชำนิประศาสน์

สารา : อาจารย์เริ่มมาทำงานที่หน่วยกิจการนักศึกษาตั้งแต่ปีไหน

พ.ญ.กัญยิกา : จำไม่ได้ ประมาณปี 2535 หรือ 2534

สารา : อาจารย์เห็นความเปลี่ยนแปลงของงานด้านกิจการนักศึกษาว่าเป็นอย่างไร

พ.ญ.กัญยิกา : เมื่อก่อนงานกิจการนักศึกษาเป็นเรื่องเล็กๆ เน้นระเบียบวินัย นักศึกษาอยากจะทำอะไรก็ทำนะ ตอนที่พี่มาทำตอนแรกเป็นช่วงที่กิจกรรมนักศึกษาเริ่มตกต่ำ มีปีหนึ่งไม่มีคนมาสมัครเป็นนายกสโมสรนักศึกษา ต้องมาสร้างกันใหม่ ถึงตอนนี้กิจการนักศึกษาเริ่มแข็งแกร่ง มีการเปลี่ยนแปลงหลายแง่ งานครอบคลุมขึ้น กว้างขึ้น แต่เดิมเป็นงานเชิงรับ ก็เปลี่ยนเป็นงานเชิงรุกมากขึ้น เป็นการป้องกัน เตรียมความพร้อมให้กับนักศึกษามากขึ้น

สารา : ขอบเขตของงานตอนนี้มีอะไรบ้าง

พ.ญ.กัญยิกา : ที่พยายามทำให้นักศึกษาส่วนใหญ่ ไม่เฉพาะต้องเป็นนักศึกษาที่มีปัญหา สามารถ get along ไปกับชีวิตของนักศึกษาแพทย์ได้เป็นอย่างดี หมายถึงเราต้องเตรียมให้เขาพร้อมทั้งเรื่องเรียนและเรื่องสังคมทั้งสองส่วน

สารา : นักเรียนตอนนี้กับสมัยก่อน หมายถึงสมัยที่อาจารย์เริ่มทำงานกิจการนักศึกษานะครับ นักเรียนเราเปลี่ยนไปไหมครับ

พ.ญ.กัญยิกา : นักเรียนเขาก็เป็นเด็กนะไม่เปลี่ยนมาก นักเรียนสมัยนี้อิสระมากขึ้น เดิมนักเรียนเมื่อก่อนจะมีความเป็นผู้ใหญ่อยู่ในตัวเล็กๆ น้อยๆ แต่เดี๋ยวนี้เขาจะเด็กขึ้น ไม่รู้จะอาจจะเพราะว่าพี่แกขึ้น (หัวเราะ) แต่เขาจะกล้าขึ้น ในภาพรวมก็เหมือนๆ กัน คือเขาพร้อมจะพัฒนา พร้อมจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่

สารา : มีเหตุการณ์ที่อาจารย์ประทับใจมากที่สุด ที่จำได้จนถึงปัจจุบันนี้

พ.ญ.กันยิกา : พี่มาทำตรงนี้แบบจับปลัดจับผลูนะ เพราะว่านักศึกษาที่มีปัญหาเรื่องทุจริตการสอบ พี่เลยได้มาทำตรงนี้ แต่สิ่งที่ทำให้พี่ได้เข้ามาทำงานตรงนี้จริงๆ คือนักศึกษา ได้เห็นเขาเติบโตและพัฒนา และเราก็ได้พัฒนาตัวเองด้วย ไม่ว่าจะเป็นความคิด ความเป็นหมอบของตัวเราเอง พี่มีความรู้สึกที่เราต้องทำให้เขาเป็นคนดี เพราะฉะนั้นเราเองก็ต้องทำด้วย อย่างออกไปตรวจคนไข้ เรามอบเขาให้พูดกับคนไข้ดีๆ เราก็ต้องมองย้อนกลับดูตัวเราเองด้วย และพยายามปรับ ซึ่งบางเรื่องมันก็ยากกว่าเขาอีก เพราะเราแก่แล้ว แต่มันทำให้เราได้ปรับ พี่ว่าเราได้พัฒนาตัวเอง

สารา : มีนักศึกษาที่อาจารย์ประทับใจบ้างไหม

พ.ญ.กันยิกา : พี่ประทับใจเยอะนะ ประทับใจไปคนละด้าน คนแรกที่ทำงานแล้วประทับใจมาก คือหมอพรเทพ เขาเป็นคนตั้งใจทำงาน มีบุคลิกที่เป็นชนบท เขายอมเป็นนายกลสโมสรา ในสมัยที่หาใครเป็นไม่ได้ เขารู้สึกเหมือนถูกบีบให้เป็นนะ แต่พรเทพไม่บอกพี่นะ เขามอบอกตอนหลังแล้ว ช่วงเวลานี้องที่เป็นจุดเริ่มต้นที่งานกิจกรรมของสโมสรา เติบโตขึ้นมาใหม่ ถ้าเป็นนายกลสโมสราที่บุคลิกดีคือหมอดรณณะ พี่ประทับใจทุกคน แต่ละคนแตกต่างกันไป อย่างหมอเอ็มนัสรี มีความสามารถเชิงนามธรรมดีมาก เหมาะที่จะเป็นนายกลสโมสรา สามารถพูดดึงดูดใจคนได้ดี และทำงานอยู่ในเกณฑ์ดี อีกคนคือหมอประสิทธิ์ที่ดูบุคลิกเหมือนเป็นคนไปเรื่อยๆ นะ แต่เขาทำงานจริงจัง ทำทุกอย่างเลย เป็นนายกลสโมสรา ที่ทำทุกอย่าง จนต้องห้ามทำ ถึงตอนนี้เขาก็ยังเป็นคนดี จนถึงหมอบโอปอ (วรวิทย์) เป็นคนตั้งใจจริง ซื่อสัตย์ มีอุดมการณ์

สารา : อาจารย์จะทำงานตรงนี้ไปอีกนานไหม

พ.ญ.กันยิกา : ถ้าหมดสมัย ก็ตั้งใจจะหยุดแล้วนะ

สารา : แล้วอาจารย์คิดว่า ใครน่าจะมาทำงานตรงนี้ได้อีก

พ.ญ.กันยิกา : พี่คิดว่าน่าจะจะมีหลายคน แม้จะเป็นคนใหม่เลยนะ คนที่ไม่เคยทำงานด้านกิจการศึกษามาก่อนก็สามารถทำงานตรงนี้ได้ ถ้าเขาเข้าใจงานตรงนี้ไม่ใช่ช่างกระจอก มันเป็นงานในเชิงพัฒนาคน แต่มันไม่ได้พัฒนาด้วยหลักสูตรความรู้ทางการแพทย์ มันเห็นผลทีละเล็กทีละน้อย แต่พี่ว่ามันรู้สึกดีนะ ทำให้เราเข้าใจและรู้จักคน เข้าใจความเป็นครู ความเป็นหมอบขึ้นอีกเยอะเลย

สารา : มีคนมองว่าอาจารย์เป็นคนดู แล้วหน้าที่นี้ ทำให้เกิดช่องว่างระหว่างเด็กกับอาจารย์หรือเปล่าครับ

พ.ญ.กันยิกา : พี่ว่า ถ้าพี่ไม่ทำงานตรงนี้จะยิ่งเกิดช่องว่างมากขึ้น เพราะจริงๆ แล้วพี่เป็นคนดู แต่ตามว่านักศึกษาถ้าจะคุยหรือถามพี่ใหม่ พี่ว่าดีกว่าเมื่อก่อนเสียอีก พี่ดูแต่ไม่ได้ทำร้ายเขา พี่ดูในเนื้อต่างหาก (หัวเราะ)

สารา : ได้ข่าวว่าอาจารย์ได้รับรางวัล

พ.ญ.กันยิกา : รางวัลหม่อมงามจิตต์ บุรฉัตร เป็นรางวัลการส่งเสริมจริยธรรมนิสิตนักศึกษาระดับอุดมศึกษา เป็นการทำให้คนที่ทำงานแบบนี้ได้รับรางวัล มันไม่ได้เป็น reward ทางสังคมที่มากสำหรับพี่หรอกนะ reward จริงๆ ของเราได้จากเด็กมากกว่า เหมือนแพทย์ได้รับรางวัลแพทย์ดีเด่น แต่คนที่มผลงานระดับหนึ่ง แต่สิ่งที่เขาได้รับคือผลจากการกระทำของเขา มากกว่า

24 กันยายน เทิดไท้ของดพระบิดา

อุทยานกีฬา PANORAMA

← เพิ่งผ่านเทศกาลสอบบอร์ดกันไปหมาดๆ ก็ขอแสดงความยินดีกับแพทย์ใช้ทุนและแพทย์ประจำบ้านของทุกภาควิชาที่สามารถผ่านกันทุกคนถ้วนหน้าจะ

และขอต้อนรับกลับเมืองไทยสำหรับ น.พ.สมเกียรติ สรรพวิวัฒน์ (รุ่น 12) ภาควิชาศัลยศาสตร์ หลังจากไปศึกษาทางด้าน cancer biology ที่ประเทศอเมริกา ฟังด้วยข่าวดีที่ 2 คือ ภรรยาแสนสวยตั้งครรภ์แล้ว

น.พ.วิวัฒน์ วสินวงศ์ (รุ่น 16) ภาควิชาวิสัญญีวิทยา หลังจากไปศึกษาทางด้าน transplantation ที่ประเทศแคนาดา แต่ตอนนี้เต็ม open heart ไปก่อนนะ

พ.ญ.ศศิภานต์ นิมมานรัชต์ (รุ่น 16) ภาควิชาศัลยกรรม เรียน pain จากออสเตรเลีย ยินดีรับปรึกษาความปวดทุกประเภท แต่เรื่อง broken heart คงต้องปรึกษา CVT กันเอาเองนะ

ขอแสดงความยินดีกับ น.พ.วชิร อชการ รุ่น 5 ที่ได้เป็น ศาสตราจารย์คนล่าสุด ซึ่งขณะนี้ปฏิบัติงานอยู่ที่ศัลยศาสตร์ยูโร รพ.รามธิบดี

← ข่าวต่อไปก็ต้องขอแสดงความยินดีกับคุณพ่อคุณแม่ใหม่ พ.ญ.มิทธิรา (รุ่น 18) พิศโสภณ ที่ได้ลูกชายสมใจคุณพ่อ "น้องช้าง" เลี้ยงง่ายโตเร็วมาก 2 เดือนหนัก 6 ก.ก. โตขึ้นจะหล่อเหมือนคุณพ่อมัยเนี่ย

น.พ.คณิตพงศ์ (โต้ง รุ่น 19) ขณะนี้ท้องปอม 3 เดือนกว่าแล้วจะจ๊ะ หน้าเหมือนคุณพ่ออย่างกับภาพถ่ายเลย

พ.ญ.พีรพันธ์ (แมว รุ่น 16) ก็ได้ลูกสาว "น้องพิน" สมใจคุณแม่เหมือนกัน

ก็เพิ่งวิวาทกันไปหมาดๆ สำหรับ น.พ.วิโรจน์ (โรจน์) รุ่น 21 กับพยาบาลวิสัญญีแสนสวย งานนี้ก็มีหมอลีฟงค์เป็นเพื่อนเจ้าบ่าวกับเขาด้วย มีเพื่อนๆ ผ่าถามว่าเมื่อไหร่จะถึงคิวหมอป้อมซักที

ไม่น้อยหน้ากัน รุ่น 20 พ.ญ.อรรธยา และ น.พ.จิรฤทธิ ก็เพิ่งวิวาทเมื่อ 3 ก.ย. นี้เอง ก็ขอให้หมอยาพ่นน้อยๆ ในอนาคตอันใกล้นี้ละจะ จะได้ทันใช้

สอบบอร์ดสูติรีเวชผ่านไปหมาดๆ พ.ญ.กัญญาวิวัฒน์ (แก้ว รุ่น 21) ก็กลายเป็นคุณแม่ทันที แถมยังเรียน reproductive ที่ รพ.รามฯ ต่อเลย เอ้อ! ไม่รู้ว่าจะขยันไปถึงไหน

อีกคู่รุ่น 20 รุ่นกันมานาน สำหรับ พ.ญ.ปติพร (แอม) และ น.พ. สันติ (เบนจี้) ได้ฤกษ์แต่งงานที่ 30 พ.ย. นี้ ไปให้ได้กันว่าเจ้าบ่าวหลังสอบบอร์ดอายุกรรมเสร็จหมาดๆ ก็ brain ต่อ cardio ที่ รพ.จุฬาฯ เลย

ขอเชิญร่วมอายุพรในงานวิวาห์รุ่น 18 อีก 3 คู่ ด้วยจะ น.พ.ทินกร ชินชม ได้ฤกษ์วันที่ 1 พ.ย. 2546 และ น.พ.ชาญยุทธ วิจารณ์าน แต่งงาน 2 ที่ (กับเจ้าสาวคนเดียว) 12 ต.ค. ที่ร่อนพิบูลย์ ส่วนอีกที่ก็ชลบุรีบ้านเกิดจะ ส่วน น.พ.วรวิทย์ จิตติถาวร เห็นแม่ เวลาอันสมควรคงอยู่พยาบาลแพนสาวแสนสวย แต่งวันที่ 14 พ.ย. 2546 นี้จะ

← ท้ายนี้ ขอสรุปข่าวก๊อสซิบด้วย แพทย์ใช้ทุนรุ่น 21 หลังสอบบอร์ดเสร็จว่าจะไปอยู่ไหนกันบ้าง

- พ.ญ.กัลยาวิวัฒน์ เพชรรัตน์ (แขก) สูติรีเวช รพ.เอกปทุม จ.ปทุมธานี
- พ.ญ.อินทรา หิรัญยาภาส (อิน) กุมารแพทย์ รพ.ราชบุรียันดี
- น.พ.ธีรชิต โชติสัมพันธ์เจริญ (ชิต) กำลังรอย้ายไปเป็น กุมารแพทย์ ที่ รพ.ยะลา
- พ.ญ.ศานติ จิตติถาวร (บี) เรียนต่อ skin เด็กที่ รพ.จุฬาฯ
- น.พ.ธีรชัย ตัดเส้นตึงวงค์ (ไอ้) เรียนต่อ neuro เด็ก ที่ รพ.จุฬาฯ
- พ.ญ. เกศินี โอวาสหิธี (ปุ่น) เรียนต่อ child development ที่ รพ.จุฬาฯ
- พ.ญ. บราลี บิวิรักษ์ (แอน) อายุรแพทย์ รพ.ศิรินทร์
- พ.ญ. วรางคณา ฤทธิรักษ์ (ตึก) อาจารย์ (chest med) ที่ ม.อ. นีเอง
- น.พ. บดินทร์ ชวัณนิมิตร อาจารย์ (critical care) ที่ ม.อ. เช่นกัน
- น.พ.วิทยา เลิศวิริยะกุล (เอ๋) พ.ญ. มลิวัลย์ ออฟูวงศ์ (เจ๊ียบ) พ.ญ.ภัณฑิรา รุจิโรจน์จินดา (ก๊วก) อาจารย์วิสัญญี ที่ รพ. ม.อ.
- น.พ.ธีรพล เปรมประภา (ไอ้) อาจารย์เวชศาสตร์นิวเคลียร์ ที่ ม.อ.
- น.พ.วุฒิชัย เพิ่มศิริวานิชย์ (ไก่อ๊ว) อาจารย์ Rehabilitation ที่ ม.อ.
- น.พ.จิตติปริดี สังข์ศิริ (ไอ้) เรียนต่อ Intervention Radiology ที่ ม.อ.
- นพ.พงศ์พันธ์ พูลสวัสดิ์ (ตุ่น) เรียนต่อ Intervention Radiology ที่ รพ.รามฯ
- พ.ญ.กมลรัตน์ วิชานภรณ์ (แจ๊ต) จิตแพทย์ที่ รพ. สุราษฎร์ธานี กำลังรอย้าย

หน้าใจกันแล้ว ก็ขอให้ Happy ถ้วนหน้ากับคอลัมน์ต่อไป นะจ๊ะ พบกันใหม่ฉบับหน้า..... สวัสดีจ้ะ

โน่นนิด นี้น่อง

ติวากรณ์ อุบลชลาเขตต์

☆ งานแฮปปี้บู๊คเดย์ของสำนักพิมพ์มติชน เวียนมาบรรจบครบรอบปีอีกแล้ว (เดือน ก.ค.) ที่ได้โอกาสเรียนรวมเช่นเคย แถมปีนี้ มีหนังสือให้ดูฟรีอีกด้วย

อาจารย์ - ปีนี้ญาติมิตรซื้อหนังสืออะไร

คุณหมออนุทินทร์ - ยังครับ เทียนี่หนังสือแพงจังเลยต้องพิถีพิถันนิดนึง

และหลังจากที่ฟังคุณวินทร์ เลียววาริณ พูดในรายการพบนักเขียนแล้ว ก็ได้ข้อสรุปว่า คุณวินทร์หน้าคล้ายคุณหมอสุกมัยแฮะ

คุณหมอสุกมัย - ออ้ย ใครๆ ก็ไม่รักผม...เฮ้ย ไม่ใช่...ใครๆ ก็หน้าเหมือนผมทั้งนั้นแหละครับ วันก่อนนั่นก็มีหมอหลายคนทักผมว่าอาจารย์...(หมอสูติจากจุฬาฯ) พอเข้ามาใกล้ๆ ถึงได้พูดว่าขอโทษค่ะ/ครับ จำผิดไปหน่อย

☆ เรามี ผลตำรวจโทนพตล สมบูรณ์ทรัพย์ และเราก็มี นายแพทย์นพตล สมบูรณ์

อยากถามคุณหมอนพตลจังเลยว่า ขณะนี้คุณหมอยังสมบูรณ์ทั้งกาย ใจ และทรัพย์สินเงินทองอยู่มั๊ย

☆ การซักถามพยานในศาลอเมริกัน บางครั้งมันก็อาจเป็นทำนองนี้

ถาม - คุณหมอตตรวจศพของผู้ตายมาก็รายแล้ว

ตอบ - ศพที่ผมตรวจทุกราย ก็เป็นของผู้ที่ตายแล้วทั้งนั้นแหละ

ถาม - ก่อนตรวจศพนาย ก. คุณหมอบีบชีพจร วัดความดัน และดูว่านาย ก. ยังมีลมหายใจอยู่หรือเปล่า

ตอบ - ไม่ได้ทำ

ถาม - ถ้าจั้น มันก็อาจเป็นได้ว่า ขณะที่คุณหมอตตรวจนั้น นาย ก. ยังมีชีวิตอยู่

ตอบ - ไม่มีทาง ก็ส่องเค้าอยู่ในขวดโหลบนโต๊ะผมแล้วนี่มา

ถาม - ถึงใจก็เถอะ มันก็อาจเป็นได้ว่านาย ก. ยังมีชีวิตอยู่

ตอบ - ซ่าย ซ่าย มีโอกาสเป็นไปได้ที่นาย ก. จะยังมีชีวิตอยู่ และไปเป็นทนายความบ๊องๆ อยู่ในนครนี้แหละ

☆ ผู้ที่แปลนวนิยายฝรั่งเป็นภาษาไทยอย่างได้อรรถรส อ่านแล้วสนุก ไม่รู้สึกเฉื่อยๆ เหมือนกินขนมปังจิ้มกะปินั้น มักจะไม่อยู่ในโลกนี้มานาน เช่น "พงษ์ พินิจ" "เทคนิกดิ์ นิยมเหตุ" "สมพล สังขะเวส" เป็นต้น

คุณสมพล สังขะเวส นักแปลสำนวนเถื่อนๆ (แต่สนุกเข้าไส้ซะมัด) ที่แปลเรื่องของซิดนีย์ เชลตอน, ลอร์เรนซ์ แซนเดอร์ส, เออร์วิง วอลเลซ, เดวิด มอร์เวลล์, เอลเมอร์ เลนเนิร์ด (Leonard แต่อย่าอ่านว่าเลียวทนาดนะ เตี้ยวฝรั่งเงิง) ฯลฯ และร่วมงานในกองถ่าย The Killing Field ด้วย นั้นละ ครั้งหนึ่งเคยเขียนประวัติของตนเอง ดังนี้

- เป็นคนอัปลักษณ์ แต่อยากดัง
- สุขภาพ แต่โง่งม ปากเสีย
- หุ่นสูงสง่า แต่ล็กกัก
- มีความสามารถทำงานได้หลายด้าน แต่ไม่เป็นลับประดักอย่าง
- บางทีดูเหมือนจะฉลาด แต่ส่วนใหญ่ไม่เสียรู้ชาวบ้านอยู่รำไป
- ทะเยอทะยานอยากสบาย แต่อมืองอเท้า

☆ ฟรานซ์ บีเตอร์ ซูเบิร์ต เป็นศิลปินที่สั้นทั้งร่างกายและชีวิต

- สูงเพียง 5 ฟุต
- อยู่ในโลกรนี้เพียง 31 ปี

☆ ถาม - ดาราภาพยนตร์ตัวประกอบ รูปร่างใหญ่ ที่เล่นเป็นนักโทษ (ที่มีญาณพิเศษ) กับทอม แฮงค์ ในเรื่อง The Green Mile เล่นกับบรูซ วิลลิส ใน The Whole Nine Yards และเล่นเป็นคิงทิน หัวหน้าแก๊งค์อาชญากรใน Daredevil นะ เค้าชื่ออะไร
ตอบ - ไมเคิล คลาร์ก ดันแคน

☆ นักสืบ - แฮ็ค กลุ่มใจจิ้ง อ้าวกินกาแฟที่ไร อีกประเดี้ยวต้องไปจี่ทุกที่

เพื่อน - ก็บอกแล้วว่า ให้กินแบบไร้แคเฟอีน

นักสืบ - อ้าวเคยลองแล้วละ ยอมจี่ดีกว่าวะ

(จากภาพยนตร์เรื่อง Night Falls on Manhattan
แมนฮัตตัน...อุตุการณ์เขย่าเมือง)

ทีไหนจะสบายใจเท่าเมืองไทยบ้านเรา

ประสบการณ์การเรียนต่อต่างประเทศฉบับครอบครัว

ชีวิต

แพทย์ส่วนใหญ่ กว่าจะเรียนจบครบกัน ทุกหลักสูตร ตั้งแต่แพทย์ทั่วไป จนถึงแพทย์เฉพาะทาง เลยไปเฉพาะสาขาระดับลึกถึงรากถึงโคน อายุก็ปาเข้าไปสามสิบแล้ว หลายคนก็มีครอบครัว มีลูกวัยกำลังน่ารัก (และน่ารัก) แล้วถ้าต้องไปเรียนต่อต่างประเทศก็เป็นเรื่องใหญ่พอสมควร ที่ต้องมีการตัดสินใจภายในครอบครัวว่าจะไปเฉพาะคนหรือจะพากันไปทั้งหมด.....

แล้วในที่สุดเราก็ตัดสินใจมาต่างประเทศครั้งนี้ กันทั้งครอบครัว ซึ่งประกอบด้วย พ่อ แม่ และบุตรชายวัย 5 ขวบ

ในสัปดาห์แรกที่มาถึงออสเตรเลีย มีธุระที่ต้องติดต่อหลายอย่างเช่น รายงานตัวเข้าที่ทำงาน ติดต่อที่พัก โรงเรียนลูก ประกันสุขภาพ ติดตั้งโทรศัพท์ การเงิน-ธนาคาร ภาษีของใช้จำเป็น เช่น เครื่องครัว เครื่องนอน และอาหาร อุปกรณ์ที่สำคัญมากในช่วงนี้คือภาษาอังกฤษสำเนียงออสซี่นั้น เข้าใจยากกว่าที่คิดมาก โดยเฉพาะถ้าต้องติดต่อทางโทรศัพท์ (ที่ชิตินี้มีคนหลายเชื้อชาติ ดังนั้นจะได้เจอกับภาษาอังกฤษสำเนียงแขกและจีนอีกด้วย) ถ้าติดต่องานโดยปกติก็คงพอล้อมแก้มไปได้ แต่ถ้ามีการพิเศษ เช่น ถูกเรียกเก็บค่าติดตั้งโทรศัพท์แพงกว่าปกติโดยไม่มีเหตุผล ก็ต้องเรียกร้องความเป็นธรรมกันบ้าง มีอยู่ครั้งหนึ่งทางบริษัทโทรศัพท์คงรำคาญใจมาก ว่าคุยกันไม่รู้เรื่องซักที เลยติดต่อสามให้มาช่วยแปลภาษาให้ทางโทรศัพท์กว่าเรื่องจะลงเอยเรียบร้อยก็ต้องใช้เวลาหลายสัปดาห์ ส่วนเรื่องที่สำคัญที่สุดคือเรื่องหาโรงเรียนให้ลูก และการดูแลลูกหลังเลิกเรียน และระหว่างโรงเรียนหยุดเทอม

คุณพ่อและคุณแม่ได้พาน้องเฟรมไปสมัครเรียนในโรงเรียนของรัฐบาลที่อยู่ใกล้ที่พักที่สุด ซึ่งห่างออกไปประมาณ 1 กิโลเมตร ทางโรงเรียนแจ้งมาว่าต้องจ่ายเงินจำนวน 4,500 AUD ให้ Department of Education เป็นค่าธรรมเนียมสำหรับคนที่ไม่ได้เป็นสัญชาติออสเตรเลีย และยังต้องการหลักฐานเรื่องการฉีดวัคซีน (ถ้าเตรียมมาจากเมืองไทยน่าจะยุ่งยากน้อยกว่านี้) สัญญาเช่าที่พัก และการตอบรับอนุมัติให้เข้าเรียนจาก Department of Education ซึ่งมีการประชุมอนุมัติกันเดือนละ 2 ครั้งเท่านั้น เป็นอันว่าน้องเฟรมยังไม่สามารถเข้าโรงเรียน

ได้ในทันที ระหว่างที่จัดเตรียมเอกสารให้ทางโรงเรียนได้ลองปรึกษาแหล่งทุน (Australia-Asia Award 2003) ถึงความเป็นไปได้ที่จะขอยกเว้นค่าเทอม ก็ได้รับคำแนะนำว่าให้ลองเขียนจดหมายอธิบายถึงเหตุผลที่เดินทางมาออสเตรเลีย และความจำเป็นของลูกที่ต้องได้รับการศึกษา แล้วทางแหล่งทุนเองจะเขียนจดหมายสนับสนุนให้อีกทางหนึ่ง สถานการณ์ยังไม่เลวร้ายมาก เพราะในที่สุดก็ได้รับการอนุมัติการยกเว้นค่าเล่าเรียนและสามารถเข้าเรียนได้ในสองสัปดาห์ถัดมา นอกจากนี้ทางแหล่งทุนได้แจ้งว่าหากมีสถานการณ์เดียวกันนี้อีก ผู้ได้รับทุนดังกล่าวจะได้รับการยกเว้นค่าธรรมเนียมการศึกษาเช่นกัน สำหรับค่าใช้จ่ายที่ต้องจ่ายให้กับทางโรงเรียนต่างหากนั้นประมาณ 66 AUD เท่านั้น

เหตุการณ์ไม่คาดคิดต่อมาคือโรงเรียนใช้เวลา 8.50 และเลิกเวลาบ่ายสามโมงเย็นทุกวัน ที่ทำงานของแม่น้องเฟรมเริ่มประมาณ 8.30 และเลิกประมาณห้าโมงเย็น ส่วนคุณพ่อเริ่มทำงานประมาณ 7 โมงเช้า เลิกประมาณ 6 โมงเย็นถึงสองทุ่ม เป็นอันว่าต้องหา after school care กันยกใหญ่ (ค่าใช้จ่ายอย่างน้อยประมาณเสิบกว่าเหรียญต่อวัน) ที่โรงเรียนมีบริการดังกล่าว แต่มีคิวยาวประมาณ 1 ปี ซึ่งไม่มีแว้วว่าจะสมัครได้ทัน ในที่สุดน้องเฟรมได้รับการดูแลหลังเลิกเรียนจากคุณลุง, คุณป้าและคุณย่าที่ผลัดกันเดินทางมาเยี่ยมจากเมืองไทยแทน (ซึ่งการขอวีซ่าเดินทางมานั้นแสนลำบากยากเย็นจริงๆ) ไม่นานนักก็ทราบว่าการศึกษาระดับมัธยม 4 เทอมและทุกๆ เทอม โรงเรียนจะหยุดประมาณ 2 สัปดาห์ หรือพูดง่ายๆ ว่าโรงเรียนหยุดกันทุกสองเดือนนานสองสัปดาห์ และหยุดช่วงคริสต์มาสนานถึง 6 สัปดาห์ การหยุดเทอมครั้งแรกพวกเราไม่ทันตั้งตัว แต่โชคดีที่ยังหา vacation care ได้ (ค่าใช้จ่ายวันละ 25 AUD ไม่มีอาหารบริการอีกต่างหาก) เรื่องมันก็ไม่ง่ายปานนั้น เพราะสถานที่ที่ไปนั้นไกลประมาณ 2 กิโลเมตรและไม่มีรถประจำทางผ่าน ดังนั้นคุณแม่และคุณลูกก็ได้เดินออกกำลังกายอย่างน้อย 4 กิโลเมตรทุกวัน ท่ามกลางอากาศหนาวเย็น (และฝนตกบางวัน) สำหรับเด็กวัยก่อนเรียน (3-6 ขวบ) สามารถเข้า day care ได้ซึ่งเวลาทำการส่วนใหญ่คือ 6 โมงเช้าถึง 6 โมงเย็น มีค่าใช้จ่ายอย่างน้อยประมาณ 50 AUD ต่อวัน

Book Week แต่งตัวเป็น Tom Sawyer

ค่า ครองชีพที่นี้แพงกว่าเมืองไทยประมาณ 5 เท่า แต่คุณภาพของที่ได้กลับมานั้นรู้สึกจะแยกว่า ส่วนใหญ่ของใช้ในชีวิตประจำวันจะหมดเงินไชน่า ค่ารักษาพยาบาลที่นี้คงไม่ต้องเอ่ยถึงว่าแพงแค่ไหน เนื่องจากวีซ่าที่ได้มาไม่ได้เป็นวีซ่านักเรียน ทำให้ต้องซื้อประกันสุขภาพซึ่งแพงมากและถ้าซื้อแบบครอบครัว (พ่อ-แม่-ลูก 1 คน) ก็แพงขึ้นเป็นสองเท่า วันดีคืนดีบริษัทประกันภัยก็เพิ่มค่าเบี้ยประกันขึ้นมามาก ได้ข่าวว่าอีกไม่กี่เดือนข้างหน้าค่าประกันสุขภาพจะเพิ่มไปถึงกว่า 2,000 AUD ต่อคนต่อปีแล้ว ขอบิดท้ายด้วยเรื่องปากเรื่องท้องอาหารการกิน ที่นี้เรียกได้ว่ามีเกือบทุกอย่างที่เราต้องการ เพราะที่นี้มีคนนานาเชื้อชาติเข้ามาอยู่เยอะ แต่ราคาดูเด็ดมาก ราคาอาหารมื้อหนึ่งต่อคนน่าจะเลี้ยงคนที่เมืองไทยได้ประมาณ 2-3 คนต่อมือ ช่วงที่มาใหม่ๆ ได้ทำแซนด์วิชให้น้องเฟรมเป็นอาหารเที่ยงทุกวัน ไม่นานน้ากน้องเฟรมก็ต้องออกปากว่า "ไม่เอาแซนด์วิชแล้วนะแม่" อาหารส่วนใหญ่ที่นี้มีอาหารกระป๋องหรืออาหารแช่แข็งให้เลือกมาก เหมาะกับชีวิตเร่งรีบของคนแถวนี้ แต่ก็มีคนเตือนว่าอาหารดังกล่าวมักมีส่วนผสมที่ไม่ค่อยปลอดภัยอยู่ด้วย ถ้าไม่จำเป็นก็ไม่ควรบริโภค ทำให้คิดถึงตลาดสดบ้านเรา มาก (ตลาดเขียวใน ม.อ., ตลาดสดคลองเรียน, กิมหยง) ถ้ามาล่าหังคนเดียวคงจะซื้ออาหารทานพอไหว แต่ถ้ามาหังครอบครัวควรทำอาหารทานเองดีกว่า เพราะได้หังคุณภาพดีกว่า (ไม่รวมความอร่อย!!) และปริมาณมากกว่าในราคาที่เท่ากัน สำหรับแม่บ้านเมื่อสมัครเล่น ควรเตรียมตำราอาหารไทยที่ไม่ยากนักมาด้วย เพราะเมที่นี้ใหม่ๆ ไม่รู้จะหันหน้าไปหังใคร อ้อ..อีกเรื่องหนึ่งเรื่องเสื้อผ้าและรองเท้าของลูก ได้เตรียมมาประมาณ 3 ขนาดต่อปี (ขึ้นกับอัตราการเติบโตของลูกด้วย) จะได้ไม่ต้องคอยหาซื้อเสื้อผ้า-รองเท้าใหม่ หุ่นค้าใช้จ่ายไปได้เยอะเหมือนกัน เสื้อผ้าที่เมืองไทยถูกกว่า ดีกว่าและสวยกว่าเยอะ ขอบอก.....

การเดินทางมาเรียนต่อต่างประเทศแบบแฟมิลีไซส์นั้น มีค่าใช้จ่ายสูงอย่างไม่ต้องสงสัย นอกจากนี้ถ้าจะทำให้ชีวิตง่ายขึ้น ควรหาข้อมูลให้ดีในเรื่องของระบบโรงเรียน และ child care ไว้ก่อนจะได้เตรียมตัวเตรียมใจแก้ไขสถานการณ์ต่างๆ ได้ทัน ส่วนใหญ่หาข้อมูลได้จากทางอินเทอร์เน็ต ติดต่อ (อีเมล) ถามคนที่อยู่ในเมืองที่เราจะไป หรือผู้ที่มีประสบการณ์มาก่อน ก่อนเดินทางมาได้มีโอกาสคุยกับอาจารย์ศิริพร (ภาควิชารังสี ม.อ.) ที่เพิ่งกลับมาจากสหรัฐอเมริกา ก็ได้รับคำแนะนำที่มีประโยชน์หลายอย่าง ต้องขอขอบพระคุณอาจารย์ที่นี้ด้วยค่ะ สำหรับสิ่งที่ดีของการมาหังครอบครัว ก็คือการได้เห็นลูกเติบโตอยู่ในสายตากทุกวัน และเด็กสามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้อย่างรวดเร็วมาก หลังสามเดือนน้องเฟรมสามารถคุยกับเพื่อนได้เป็นตุเป็นตะ (แต่ไม่รู้ว่าเป็นเรื่องหรือเปล่าน้องเฟรมพูดอะไร!?) และระบบการเรียนที่นี้ก็นับว่าดีในหลายๆ เรื่อง (สามารถเล่าให้ฟังได้อีก 1 บทความ) ถ้าอยากคุยเพิ่มเติมหลังคอลัมนี้ พบกันที่ rassamee@cmed.wsahs.nsw.gov.au ยินดีต้อนรับทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษค่ะ ☺☺☺

แพทย์หญิงศรัณี สัจจทอง (Med 18)

ບ.ຮ.ຮ.ປ.າ.ກ.າ.ສ.ບ.າ.ນ

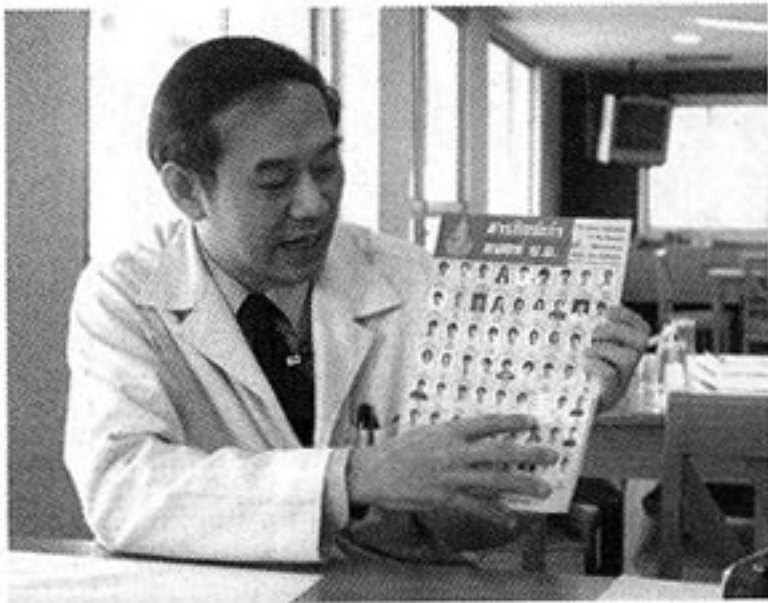

Home Coming Night '46

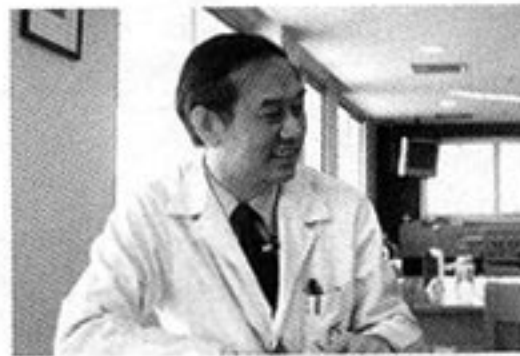

อันนี้เป็นรูปพรรคพวกในรุ่น 4
รูปที่นางไป ไม่ใช่รูปใคร...
รูปชอบผมเอง เพราะพอลูกชาย
มาเห็นแล้ว แปลกๆแปลกตา
จำไม่ได้ว่าเป็นรูปป่าป้า
ก็เลยขออนุญาตตัดไปเก็บไว้ในหนังสือ
เตือนความจำ...

เพื่อนกับทายาท เพื่อนตายทาง่ายขึ้นเรื่อยๆ

นายแพทย์สมชาย กิ่งไพศาล
ผู้อำนวยการโรงพยาบาลศิริราช กรุงเทพ

จากที่ผมได้รับสารศิษย์เก่าแพทย์ ม.อ. ฉบับที่ผ่านมา ซึ่งมีหน้าปกเป็นรูปศิษย์เก่ารุ่นที่ 4 เห็นแล้วผมมีความรู้สึกที่หลากหลาย คิดถึงเพื่อนๆ ในรุ่น ซึ่งมีทั้งหมด 65 คน ตอนนี้ได้แยกย้ายกันไป บางคนก็ล้มหายตายจากไป ผมได้มีโอกาสมานั่งทบทวนดู เพื่อนๆ ในรุ่น ส่วนมากก็จะทำงานอยู่ทางใต้ กรุงเทพฯ และบริเวณภาคใต้ เรียกได้ว่าครึ่งต่อครึ่ง และอยู่ในโรงพยาบาลภาครัฐบาลและเอกชนอย่างละครึ่งเช่นกัน ในรุ่นบางคนประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานเป็นอย่างดี ก็มี 3-4 คน เป็นถึงแพทย์ใหญ่ประจำ สสจ. เช่น หมอนพพร ล่าสุดเป็น สสจ. อยู่ที่ จ.นครศรีธรรมราช หมอสุเทพ เป็น สสจ.อยู่ที่ จ.ปัตตานี บางคนก็อยู่ในแวดวงสภาวิชาชีพ อย่างหมอชูปวงค์ ซึ่งชื่อเต็มคือสิทธิชัย (เตี้ย) ตอนนั้นก็เข้าไปเป็นกรรมการแพทยสภา ในส่วนของภาคเอกชน หลายคนก็เป็นผู้อำนวยการโรงพยาบาลเอกชนหลายแห่ง เป็นกรรมการสมาคมโรงพยาบาลเอกชนก็มี อีกส่วนหนึ่งก็ประกอบธุรกิจส่วนตัวที่ไม่เกี่ยวกับแพทย์ ไม่ได้ใช้วิชาชีพแพทย์เลยก็มี เสียตายนะ แต่เป็นทางเลือกของแต่ละบุคคล เช่น หมออดิวิสต์ หมอวัลภา หมอเปี่ยมโชค และก็ยังดีใจที่รุ่นพวกเรายังเป็นอาจารย์แพทย์อยู่อีกหลายคน ไม่ว่าจะ เป็นกิตติที่ยังเป็นอาจารย์แพทย์อยู่ขอนแก่น ใน ม.อ. ก็มีอาจารย์รุ่งโรจน์ อาจารย์สุจิตรา ในแวดวงทหารก็มีนะครับ มีหมอเชิงชาย หมอศรีสุราชทำงานอยู่ปิ่นเกล้าทหารเรือ หมอปกป้องก่อนหน้านีทำงานอยู่ รพ. ภูมิพลฯ ปัจจุบันนี้ไม่แน่ใจว่าอยู่โรงพยาบาลเอกชนหรือเปล่า ในรุ่นเดียวกัน รุ่น 4 ยังค่อนข้างเหนียวแน่น มีการติดต่อกันอยู่เสมอ

จะเห็นได้จากการจัดงานคืนสู่เหย้า ปีที่รุ่น 4, 14 และ 24 เป็นเจ้าภาพ ซึ่งครบรอบ 30 ปี คณะแพทย์ ก็มากันเยอะมาก ในส่วนของพวกเราเองถ้าไปกรุงเทพฯ ก็มีการนัดเจอจะเจอกันอยู่เรื่อยๆ ภาพหน้าปกสารศิษย์เก่า เป็นรูปที่พวกเราเข้ามาเป็น นศพ.ปี 1 คือ ปี '19 ทำให้ผมคิดถึงเพื่อนในรุ่น 3 คนที่จากพวกเราไปอย่างไม่มีวันกลับ คือ หมอองอาจ หมอปริศนา (แมว) และหมอรุจิรา เวลาที่สังสรรค์ กันก็จะมี การพูดถึงเพื่อนทั้งสามคนนี้อยู่เสมอ และคิดว่าเป็นอะไรที่พวกเรา จะไม่มีวันลืม เสียตายและเสียใจ ฝากเพื่อนๆ ที่ยังอยู่ให้ดูแลสุขภาพให้ดี และจะได้เจอจะเจอกันไปเรื่อยๆ ถ้ามีโอกาสก็ขอยกมาเยี่ยม เยือนอาจารย์และที่เรียนที่เก่าอยู่เรื่อยๆ ดีใจที่สมาคมศิษย์เก่าฯ ได้จัดงานคืนสู่เหย้าที่กรุงเทพฯ เมื่อปี '44 ในรุ่นก็ไปร่วมงานกัน 20 กว่าคน สนุกสนาน ได้เจอเพื่อนๆ ที่รุ่นเก่าๆ ก็อยากจะทำแพทย์ รุ่นเก่าๆ ถ้ามีกิจกรรมหรือมีอะไรที่ส่งข่าวมาที่คณะฯ และอยากให้สมาคมศิษย์เก่าเป็นสื่อกลางระหว่างศิษย์เก่ากับคณะแพทยศาสตร์ ในความรู้สึกผม เราค่อนข้างจะห่างกันเมื่อเทียบกับคณะแพทย์ของ มหาวิทยาลัยอื่นๆ เรายังต้องเชื่อมตรงนี้ให้มาก คือเราก่อนข้างอยู่ห่างไกลกัน แต่เชื่อว่าตอนนี้การเดินทางไม่น่าจะเป็นอุปสรรค ผมคิดว่า 5-10 รุ่นแรกค่อนข้างจะประสบความสำเร็จพอสมควร ถ้ามีกิจกรรมที่ คณะฯ คิดว่าพวกเราจะพร้อมมาร่วมกันมากๆ

สวัสดิ์ชาว ม.อ.ที่รัก

จากบทความในสารศึกษ์เก่าเรื่องไปเรียนเพิ่มเติมต่างประเทศ ในสถานะภาพปัจจุบันของหมอบที่จบอร์ตมา 2 ปี มีมุมมองมาร่วม สนทนาครับ ปัจจุบันหมอบทุกคนมีส่วนร่วมดูแลและพัฒนามาตรฐานสาธารณสุข บ้างบริหาร บ้างเน้นรักษา แตกต่างกันไป ความรู้ใหม่ และมาตรฐานที่สูงขึ้นเป็นความต้องการของสังคมในบ้านเรา หมอบก็ไป เรียนเพิ่มเติมต่างประเทศมีส่วนช่วยงานตรงนี้ การไปต่างประเทศมี หลายแบบ ส่วนใหญ่ไปขณะทำงานกับต้นสังกัดเพื่อพัฒนาความรู้ แล้ว นำความรู้ที่ได้มาใช้ในหน่วยต้นสังกัด ส่วนน้อยไปเรียนแบบไม่มีต้น สังกัดต้องกลับมากหางานเอง ซึ่งใช้เวลาหน่อย แต่มีข้อดีที่อิสระ สามารถ เรียนได้นานและเลือกเรียนได้ตามใจชอบมากกว่า

แล้วจะไปเรียนได้อย่างไร ส่วนใหญ่มักได้ไปเรียนโดยใช้การ เตรียมตัวที่ดี ถ้าคิดจะไปต้องเตรียมตัวไว้แต่เนิ่นๆ ไม่มีใครรู้ว่าโอกาส จะมากเมื่อไร (แต่บางคนสร้างโอกาสเอง) ทั้งความชำนาญทางภาษา, ความรู้, บุคลิกภาพ ต้องพร้อมเสมอและอย่างมุ่งเฉพาะสถาบันจน เกินไป ควรดูไว้หลายๆ สถาบัน

ที่ ม.อ. เราได้รับข่าวสารการไปเรียนเพิ่มเติมต่างประเทศน้อย มากเมื่อเทียบกับที่อื่น ผมตั้งใจที่สารศึกษ์เก่ามาเรื่องนี้ก็เสนอ และจะ ดีใจมากถ้าศิษย์ปัจจุบันได้รับข้อมูลไว้พิจารณาจะได้เตรียมตัวแต่แรก ไม่มีใครรู้ว่าวันข้างหน้าจะเป็นเช่นไร จึงฝึกฝนและเตรียมความพร้อม ไว้แน่นแหละดี

รายนามผู้บริจาค

น.พ.ประเสริฐ	วชิราภรณ์	1,000	บาท
น.พ.โกวิท	พฤษภาศุกดิ์	1,000	บาท
น.พ.สุทธิศักดิ์	หุทธิวิบูลย์	1,000	บาท
น.พ.กริธา	ธรรมคำภีร์	1,000	บาท
พ.ญ.กอบกุล	ตั้งสินมั่นคง	1,000	บาท
น.พ.วิจิตร	ตั้งสินมั่นคง	1,000	บาท
พ.ญ.กาญจนา	สุนทรอรุณกิจ	1,000	บาท
น.พ.พงศธร-พ.ญ.สุนิษา	สงวนเชื้อ	1,000	บาท
น.พ.สุพล	ลูกทนมารเจ้า	700	บาท
น.พ.ประพนธ์	โชติกาภาค	700	บาท
น.พ.ชิต	เพชรพิเชฐเชียร	500	บาท
น.พ.ธีรสาส์น	ศิริวีรฐนิคม	500	บาท
น.พ.วิรัช	วุฒิมูมิ	500	บาท

นายแพทย์ปัทมา สุริยจามร (med 18)

งาน Home Coming Night

น.พ.ชนะวัฒน์	บุญเรือง	500	บาท
น.พ.กิตติพงษ์	เรียบร้อย	500	บาท
น.พ.วรงค์	เสตสุบรรณ	500	บาท
พ.ญ.รัตนา	จิรกาลวิศิษฐ์	500	บาท
พ.ญ.ชมพูนพร	แสงบริสุทธิ	500	บาท
น.พ.ชัช	ชาญชญานนท์	500	บาท
พ.ญ.กมลพรรณ	ชีวันศรีศรี	500	บาท
พ.ญ.จิรวรรณ	เชษฐเม่าพันธ์	500	บาท
พ.ญ.มณฑนาพร	โรหิตาปกรณ์	500	บาท
น.พ.ประทีน	แสงจันทร์	500	บาท
พ.ญ.ทัศนภา	แดงสุวรรณ	500	บาท
น.พ.ปิยพันธ์	รุธิร์โก	400	บาท
น.พ.สิริพงษ์	เสตสุบรรณ	200	บาท
น.พ.วรุณี	จินตภากร	200	บาท
น.พ.อุดมเกียรติ	พูลสวัสดิ์	100	บาท
น.พ.ศักดิ์ชัย	แช่แข็ง	100	บาท
น.พ.บัญชา	แดงเนียม	100	บาท
น.พ.สุทธิ	เสตสุสุทธิพันธ์	100	บาท
ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม		200	บาท
รวมยอดบริจาคทั้งสิ้น		17,800	บาท

ผู้สนับสนุนการจัดงาน Home Coming Night

จากหน่วยงานภายนอก

บริษัท ไดอิจิ ฟาร์มาซูติคอล (ประเทศไทย)	5,000	บาท
บริษัท Bioscience co., LTD	10,000	บาท
บริษัท GlaxoSmithKline (Thailand) Limited	10,000	บาท
บริษัท Boehringer Ingelheim	10,000	บาท
บริษัท AstraZeneca	10,000	บาท
บริษัท Bristol-Myers Squibb (Thailand) Ltd.	10,000	บาท
บริษัท Thai Otsuka Pharmaceutical co., Ltd	4,000	บาท
หัก ค่าเรียกเก็บเช็คต่างธนาคาร	-100	บาท
รวม	58,900	บาท

รายนามผู้บริจาค

ประจำเดือนกรกฎาคม - กันยายน 2546

น.พ.ปกรณ	อภิชาพงษ์	10,000	บาท
พ.ญ.ผกามาศ	มงคลจักรวาล	500	บาท
พ.ญ.สุนทรี	รัตนชอุก	1,000	บาท

ปูจฉา!!!

ศิษย์เก่าเหล่านี้มีอยู่รึนใด?...

ส่งคำตอบมาที่สมาคมศิษย์เก่า คณะแพทยศาสตร์ ม.อ.

หรือ E-mail : cthanapa@ratree.psu.ac.th

รางวัลจะส่งไปถึงผู้ที่ตอบถูกเป็นคนแรก